

Promlčení

Pro běh speciální tříměsíční lhůty, výjimečně prodlužující desetiletou promlčecí dobu podle § 408 odst. 1 obch. zák., je klíčový okamžik možnosti zahájení exekučního (vykonávacího) řízení (§ 408 odst. 2 obch. zák.), tedy den, kdy oprávněný mohl poprvé podat se všemi nezbytnými náležitostmi návrh na nařízení exekuce (výkonu rozhodnutí), patří-li mezi tyto náležitosti návrhu především existence oprávněnému svědčícího - formálně a materiálně vykonatelného - exekučního titulu. V případě exekučního titulu vydaného soudem je nezbytné opatření exekvovaného rozhodnutí doložkou právní moci a vykonatelnosti, které oprávněný nemůže dosáhnout dříve, než skončí (jakékoli) odvolací řízení, bylo-li včas proti exekučnímu titulu vyvoláno.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 20 Cdo 87/2019-311, ze dne 18.2.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné R. Š., narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. R.V., advokátem se sídlem ve F. p. R., proti povinnému V. K., narozenému XY, identifikační číslo osoby XY, místem podnikání ve XY, zastoupenému JUDr. B.K., advokátkou se sídlem v P., pro 108 266,89 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 54 EXE 339/2014, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. dubna 2018, č. j. 10 Co 861/2017-271, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Ve shora označené exekuční věci, vedené u soudního exekutora Mgr. J.K., LL.M., Exekutorský úřad ve Frýdku-Místku, pod sp. zn. 142 EX 00701/14, Okresní soud v Novém Jičíně (dále „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 20. dubna 2017, č. j. 54 EXE 339/2014-202, zamítl návrh povinného na zastavení exekuce (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.). Soud prvního stupně neuznal námitku povinného, že „vymáhaný nárok je promlčen“ podle § 408 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále rovněž „obch. zák.“), neboť podkladový rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále rovněž „nalézací soud“) ze dne 20. 11. 2012, č. j. 21 Cm 69/2007-289 (dále též „exekuční titul“), nabyl právní moci 19. 1. 2013, přičemž návrh na nařízení exekuce byl podán až 29. 4. 2014. V podrobnostech soud prvního stupně uvedl, že právním důvodem nároku oprávněné je bezdůvodné obohacení, nikoli nárok ze závazkového vztahu (jak rovněž dovodil nalézací soud), a ustanovení § 408 obch. zák. proto „není plně na daný případ použitelné“ (institut bezdůvodného obohacení byl tehdy upraven pouze v části šesté zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Rozsudek nalézacího soudu mohl být vykonán až poté, kdy Vrchní soud v Olomouci v odvolacím řízení o opravném prostředku rozhodl, kdy došlo k doručení tohoto rozhodnutí účastníkům a kdy byla vyznačena „vykonatelnost rozhodnutí“. Časový odstup mezi vydáním rozsudku nalézacího soudu a okamžikem vyznačení vykonatelnosti exekučního titulu byl vyvolán jednáním povinného, který se proti podkladovému rozsudku odvolal a odvolání k výzvě soudu nedoplnil, takže opravný prostředek odvolací soud odmítl (viz usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18. 2. 2014, č. j. 5 Cmo 172/2013-360). Námitku povinného ohledně chybného označení povinného „v exekučním návrhu“ soud prvního stupně označil za nevýznamnou.

K odvolání povinného Krajský soud v Ostravě (dále rovněž „odvolací soud“) napadeným usnesením ze dne 25. dubna 2018, č. j. 10 Co 861/2017-271, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že v otázce legitimace povinného nejsou pochybnosti o totožnosti

povinného jako podnikající fyzické osoby, která byla účastníkem nalézacího řízení a je účastníkem exekučního řízení. Námitka, že o odvolání povinného proti exekučnímu titulu bylo v nalézacím řízení rozhodováno dvojím způsobem (nejprve tak, že se k odvolání nepřihlíží, následně bylo odvolání odmítnuto), je nedůležitá, protože exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu a procesního postupu v nalézacím řízení. Důvodná není ani námitka promlčení se zřetelem k nesporným skutečnostem, že „ve věci je vymáhán závazek z bezdůvodného obohacení a rozhodujícím datem pro počátek běhu promlčecí lhůty je den 15. 8. 2003“, tj. první den poté, kdy byl povinný o vydání bezdůvodného obohacení oprávněným požádán. Je-li vymáhán „nárok z titulu bezdůvodného obohacení vzniklého v souvislosti s obchodním závazkovým vztahem mezi účastníky“, aplikují se v otázce promlčení ustanovení obch. zák. (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. května 2012, sp. zn. 31 Cdo 4781/2009), včetně § 408 odst. 2 obch. zák. Desetiletá promlčecí lhůta v posuzovaném případě uplynula 15. 8. 2013, přičemž exekuční návrh byl podán do tří měsíců (ve lhůtě stanovené § 408 odst. 2 obch. zák.) ode dne, kdy mohlo být exekuční řízení zahájeno. Po dobu odvolacího řízení „nebylo možno po oprávněném žádat, aby si sám vyhodnotil důvodnost a úspěšnost odvolání protistrany do exekučního titulu a případně zahájil exekuční řízení“.

Proti usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jehož přípustnost a důvody rozvedl následovně:

- 1/ napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, resp. Ústavního soudu (od nálezu Ústavního soudu ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. II. ÚS 3042/12), jestliže dovolatelovo odvolání proti exekučnímu titulu bylo soudy posouzeno jako dvě podání, z nichž „druhé“ bylo rozhodné pro promlčení pohledávky;
- 2/ napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, jejímž řešením se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (od usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4431/2008 ze dne 27. května 2009) v tom, že vzhledem k nesprávnému označení povinného (podnikající fyzické osoby) není legitimován, neboť v exekučním titulu je uveden „toliko“ jako fyzická osoba;
- 3/ napadené rozhodnutí rovněž závisí na otázkách dovolacím soudem dosud neřešených, a to:
 - a) zda je výkon exekučního titulu přípustný, i když je tu jiný důvod (dle § 268 odst. 1 písm. h/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů - dále „o. s. ř.“), pro který jej nelze vykonat, neboť řízení je vedeno proti (ne)povinnému;
 - b) zda podnikající fyzická osoba (firma, podnikatel, soukromý podnikatel) ručí jměním firmy za dluhy fyzické osoby (majitele firmy), které nevznikly z podnikatelské činnosti;
 - c) kdy uplynula 10letá promlčecí lhůta k podání návrhu na výkon rozhodnutí;
 - d) kdy mohlo být řízení o výkonu poprvé zahájeno a tím právo uplatněno;
 - e) zda pro běh promlčecí lhůty dle § 408 odst. 2 obch. zák. je rozhodný okamžik nabytí právní moci a vykonatelnosti exekučního titulu nebo okamžik, ke kterému lze zahájit exekuční řízení;
 - f) zda „je výkon exekučního titulu přípustný, i když je tu jiný důvod podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., pro který nelze rozhodnutí vykonat, je promlčeno“;
 - g) zda je relevantním okamžikem pro vykonatelnost rozhodnutí okamžik nabytí právní moci exekučního titulu nebo den, kdy si oprávněný požádal o vyznačení jeho právní moci a vykonatelnosti;
 - h) zda mělo být a zda bylo exekuční řízení zahájeno ve lhůtě podle § 408 odst. 1 obch. zák.;
 - i) zda je soud oprávněn jako zásadní důkaz pro posouzení věci „použít nicotná rozhodnutí jiných soudů“.

Výše uvedené otázky dovolatel argumentačně přiblížil, podrobně vylíčil jednotlivé fáze nalézacího řízení a řízení exekučního a navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i usnesení soudu prvního stupně, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (viz § 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č.

[296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále opět „o. s. ř.“, a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem exekučního řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., dospěl k závěru, že dovolání je přípustné v otázce konce běhu promlčení práva podle § 408 odst. 2 obch. zák. (§ 237 o. s. ř.), není však opodstatněné.

Z dosavadního řízení před soudy obou stupňů vyplynulo, že exekučním titulem bylo povinnému uloženo, aby zaplatil právnímu předchůdci oprávněné V. Š., narozenému dne XY a zemřelému dne 12. prosince 2014, částku ve výši 108 266, 89 Kč z titulu bezdůvodného obohacení (výrok I. exekučního titulu). Tato povinnost žalovanému (povinnému) vznikla na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi účastníky dne 21. 11. 2002, jejímž předmětem byly zednické a izolačnické práce; fakturou č. 322003 dne 14. 8. 2003 se žalobce (zhotovitel díla) domáhal uhrazení této částky. Nalézací soud dále rozhodl, že žaloba se ohledně 0,05% úroku z prodlení denně z částky 108 266, 89 Kč od 29. 8. 2003 do zaplacení zamítá (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení (výroky III. a IV.).

Povinný proti exekučnímu titulu podal odvolání prostřednictvím e-mailové zprávy se zaručeným elektronickým podpisem, bylo-li samotné dovolání k této zprávě připojeno ve formě přílohy (tento soubor zvláště elektronickým podpisem opatřen nebyl). O odvolání povinného proti exekučnímu titulu Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 20. 2. 2013, č. j. 21 Cm 69/2007-330, rozhodl tak, že se k němu nepřihlíží, neboť elektronické podání žalovaného jednak nebylo opatřeno elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, jednak nebylo v souladu s požadavky § 42 odst. 3 o. s. ř. ve lhůtě tří dnů doplněno.

Nalézací soud povinného v posledně zmíněném usnesení poučil, že proti usnesení je odvolání přípustné. Povinný se tímto poučením řídil a jeho odvolání Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 8. 10. 2013, č. j. 5 Cmo 173/2013-352, pravomocně (ke dni 12. 11. 2013) odmítl s odůvodněním, že podle § 201 o. s. ř. není opravný prostředek přípustný proti usnesení, jímž se upravuje vedení řízení. Nadto Vrchní soud v Olomouci v odůvodnění usnesení poznamenal, že „tímto rozhodnutím není skončeno odvolací řízení o dalším odvolání žalovaného, které podal rovněž proti rozsudku krajského soudu ze dne 20. 11. 2012“ (tj. do exekučního titulu). Jelikož dovolatel zůstal k výzvě ohledně odstranění vad (viz usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2013, č. j. 21 Cm 69/2007-355) „dalšího odvolání“ nečinný, Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 18. 2. 2014, č. j. 5 Cmo 172/2013-360, „druhé“ odvolání povinného odmítl.

Podle § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. je výkon rozhodnutí nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Podle § 408 odst. 1 obch. zák. bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Do lhůty podle věty první se nezapočítává doba, po kterou se vede mediace podle zákona o mediaci. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty.

Podle § 408 odst. 2 obch. zák. bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno.

Podle ustanovení § 159 o. s. ř. doručení rozsudek, který již nelze napadnout odvoláním, je v právní moci.

Podle § 206 odst. 1 o. s. ř. podá-li ten, kdo je k tomu oprávněn, včas přípustné odvolání, nenabývá

rozhodnutí právní moci, dokud o odvolání pravomocně nerozhodne odvolací soud.

Nejvyšší soud ve své ustálené rozhodovací praxi vysvětlil, že řízení o výkon rozhodnutí, vydaného v nalézacím, ať již soudním či rozhodčím řízení, přiznávajícího určité právo, musí být zahájeno v desetileté lhůtě, počítané ode dne, kdy lhůta počala běžet poprvé (§ 408 odst. 1 obch. zák.), a v určitém případě v desetileté lhůtě prodloužené o další tři měsíce od vykonatelnosti rozhodnutí (§ 408 odst. 2 obch. zák.) - srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. července 2011, sp. zn. 20 Cdo 3778/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. března 2017, sp. zn. 20 Cdo 4708/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2016, sp. zn. 20 Cdo 1579/2016. Dovolací soud rovněž uzavřel, že podle § 408 odst. 1 obch. zák. (ve znění účinném do 31. 8. 2012) bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet; námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4091/2010, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 703/2013).

Tyto judikatorní závěry je třeba vztáhnout i na závazky vzniklé z bezdůvodného obohacení v rámci obchodněprávního vztahu, jestliže obchodní zákoník po dobu své účinnosti představoval v obecné rovině lex specialis ve vztahu k zákoníku občanskému (§ 1 odst. 2 obč. zák.), přičemž komplexnost právní úpravy promlčení v obchodním zákoníku je třeba chápat v tom smyslu, že obchodní zákoník upravuje běh a délku všech promlčecích dob (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. května 2012, sp. zn. 31 Cdo 4781/2009, uveřejněný pod číslem 105/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

V posuzovaném případě je mezi účastníky nesporné (a ze stejných skutkových zjištění vycházel soud prvního stupně i soud odvolací), že rozhodujícím datem vymáhaného práva z titulu bezdůvodného obohacení (se základem v obchodním závazkovém vztahu) je pro počátek běhu promlčecí lhůty den 15. 8. 2003 (den následující po splatnosti faktury, tj. výzvy k vydání bezdůvodného obohacení), tudíž promlčecí doba ve smyslu § 408 odst. 1 obch. zák. uplynula dne 15. 8. 2013. Soudní (nalézací) řízení o přiznání práva pro bezdůvodné obohacení bylo zahájeno dne 22. 9. 2006 a exekuční titul, kterým bylo dané právo přiznáno, byl vydán dne 20. 11. 2012, více než osm měsíců před uplynutím desetileté promlčecí doby. Jestliže se však povinný proti exekučnímu titulu (do něhož bylo odvolání přípustné) odvolal, nastal suspenzivní (odkladný) účinek odvolání (§ 206 odst. 1 o. s. ř.) do doby, než bylo o odvolání rozhodnuto. Na exekučním titulu proto mohla být právní moc vyznačena až okamžikem, kdy o něm rozhodl odvolací soud, resp. kdy bylo rozhodnutí o odvolání doručeno účastníkům nalézacího řízení (srov. § 159 o. s. ř. ve spojení s § 206 odst. 1 o. s. ř.).

Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2002, sp. zn. 20 Cdo 1020/99, publikované pod číslem 25/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2005, sp. zn. 20 Cdo 2207/2004) dále vyplývá, že okolnosti významné pro závěr, zda je podkladové rozhodnutí vykonatelné, zjišťuje soud i v případě, že rozhodnutí je opatřeno tzv. doložkou vykonatelnosti (potvrzením o vykonatelnosti ve smyslu § 261 odst. 2 o. s. ř., resp. § 41 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/ a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů - dále „ex. řád“), je-li její věcná správnost jakkoli zpochybněna. Přitom je pravidlem, že soud vychází ze skutečností vyplývajících z obsahu spisu, v němž bylo vykonávané rozhodnutí vydáno. Z hlediska existence vykonatelného rozhodnutí je významnou okolností nejen to, zda rozhodnutí bylo řádně (a kdy) doručeno, nýbrž - je-li jím rozsudek - zpravidla i to, zda (a kdy) proti němu bylo podáno odvolání. Samotná okolnost, že proti podkladovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, ovšem jistotu o jeho (ne)vykonatelnosti neposkytuje, neboť suspenzivní účinek má jen včasné odvolání; je tudíž potřebné buď vyčkat rozhodnutí o tomto odvolání, anebo otázku, zda bylo podáno včas, musí exekuční soud posoudit sám (viz též odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. června 2005, sp. zn. 20 Cdo 2207/2004). Je-li však vydáno pravomocné rozhodnutí nalézacího soudu o odvolání proti

podkladovému rozhodnutí, je pro soudy v exekučním řízení závazné a tyto soudy jsou jím vázány (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. listopadu 2008, sp. zn. 20 Cdo 1249/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. května 2011, sp. zn. 20 Cdo 973/2010).

V uvedených judikatorních mezích je zřejmé, že dovolací soud doposud explicitně neřešil otázku výkladu konce promlčecí doby ve smyslu § 408 odst. 2 obch. zák., stanoveného třemi měsíci ode dne, kdy mohlo být zahájeno exekuční řízení, a to za předpokladu, že k pravomocnému přiznání práva v soudním nebo rozhodčím řízení došlo později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby podle § 408 odst. 1 obch. zák. nebo po jejím uplynutí. Z uvedeného je nepochybné, že pro běh speciální tříměsíční lhůty, výjimečně prodlužující desetiletou promlčecí dobu podle § 408 odst. 1 obch. zák., je klíčový okamžik možnosti zahájení exekučního (vykonávacího) řízení (§ 408 odst. 2 obch. zák.), tedy den, kdy oprávněný mohl poprvé podat se všemi nezbytnými náležitostmi návrh na nařízení exekuce (výkonu rozhodnutí), patří-li mezi tyto náležitosti návrhu především existence oprávněnému svědčícího - formálně a materiálně vykonatelného - exekučního titulu. V případě exekučního titulu vydaného soudem je nezbytné opatření exekvovaného rozhodnutí doložkou právní moci a vykonatelnosti, které oprávněný nemůže dosáhnout dříve, než skončí (jakékoli) odvolací řízení, bylo-li včas proti exekučnímu titulu vyvoláno.

Exekuční soud je pravomocným rozhodnutím nalézacího soudu o odvolání vázán (viz shora zmíněná judikatura, srov. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002, uveřejněné pod číslem 62/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), z čehož plyne, že není oprávněn přezkoumávat případné vady odvolacího řízení, které rozhodnutí odvolacího soudu předcházely. Pro řešení oznámené otázky proto není podstatné, zda odvolací soud v nalézacím řízení posuzoval jedno či dvě odvolání a zda bylo o těchto podáních procesně správně rozhodnuto (k čemuž směřuje většina námitek dovolatele). Naopak je relevantní pouze to, že včasným odvoláním bylo odvolací řízení zahájeno, právní moc a vykonatelnost exekučního titulu do rozhodnutí odvolacího soudu tím byla suspendována a že odvolací soud o odvolání rozhodl, neboť teprve následně mohla být vyznačena právní moc a vykonatelnost exekučního titulu (byť se zpětným datem) a oprávněný se mohl obrátit s návrhem na exekuční soud (ve smyslu § 408 odst. 2 obch. zák. „mohlo být zahájeno“ exekuční řízení).

Jestliže s ohledem na tyto závěry skončilo ve zkoumané věci odvolací řízení o odvolání do exekučního titulu až po uplynutí promlčecí lhůty podle § 408 odst. 1 obch. zák., byla splněna hypotéza stanovená v § 408 odst. 2 obch. zák. a exekuční řízení mohlo být zahájeno nejdříve po 20. 3. 2014, tedy po dni na usnesení odvolacího soudu (Vrchního soudu v Olomouci) o odvolání žalovaného vyznačené právní moci v důsledku doručení usnesení oběma účastníkům; podal-li oprávněný návrh na nařízení exekuce dne 29. 4. 2014, dodržel tím bezpečně lhůtu tří měsíců podle § 408 odst. 2 obch. zák. a námitka promlčení práva v tomto případě nemůže být úspěšná. V souvislosti s tímto závěrem pozbývá na významu většina shora citovaných námitek dovolatele týkajících se promlčení práva podle § 408 obch. zák. (tj. na řešení takto formulovaných otázek napadené usnesení odvolacího soudu nezávisí).

V případě námítky dovolatele ohledně totožnosti své osoby a její identifikace v exekučním titulu povinný nevymezil zvolenou přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., protože jím specifikované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2009, sp. zn. 29 Cdo 4431/2008, vychází ze zcela odlišného skutkového stavu věci, nadto ve fázi nalézacího řízení (žalobce se v žalobě označil jako A. P., což je podle švýcarského práva označení „firmy“, jejímž majitelem byla fyzická osoba P. H. P., přičemž soud uvedenou vadu žaloby procesním postupem neodstranil), a nemůže být s napadeným usnesením odvolacího soudu v rozporu (povinný byl v exekučním titulu a návrhu na nařízení exekuce označen stejným jménem a příjmením, pod nímž také jako fyzická osoba podniká).

Na řešení otázky, zda podnikající fyzická osoba (firma, podnikatel, soukromý podnikatel) ručí jménem firmy za dluhy fyzické osoby (majitele firmy), které nevznikly z podnikatelské činnosti, napadené

usnesení odvolacího soudu nezávisí, směřuje-li uvedená námitka do správnosti podkladového rozhodnutí, které nelze v exekučním řízení přezkoumávat (z mnoha rozhodnutí dovolacího soudu viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. dubna 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98, uveřejněné pod číslem 4/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadené usnesení odvolacího soudu jako správné potvrdil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)